

SURIKO'S VERHAAL 3/3 MENSELIJK MEISJE ABDUCTED

Andrea Suriko Takahane redden
Van de slingerende wind en golven van de Stille Oceaan
VERTELD DOOR Swaruu'Papri'Ānanda van Erra
Ik stelde ze gerust:

Swaruu: -お願いします願いますい 船上に子供が一人いる “します, 心配しないでしない 船
“で,
... “行きます。きます,
帰るに子供が一人いる “帰る” – Onegaishimasu, shinpaishinaide watashitachi wa anata o tsurete ikimasu
mata ienikaeru ... “Maak je geen zorgen, we brengen je terug naar huis.”

Ondertussen werd Suriko's vader in de Viera schoongemaakt, gescand en had de medische staf van Andromedan hem onmiddellijk in een medische capsule geplaatst om zijn leven te redden. Hij verkeerde in kritieke toestand.

Ze riepen me binnen met behulp van mijn intercommunicator en zeiden dat ze alsjeblieft naar het medische dek moesten komen omdat niemand Japans sprak en het onmogelijk was om met het kleine meisje, Suriko, te communiceren. Dus haastte ik me terug naar de Viera en liet de Japanse matrozen achter met Kapitein Khila, Kapitein Xeniel en Kapitein Alaje, mijn andere vrienden.

Toen ik aankwam, zag ik Suriko's vader in de medische capsule zijn lichaam proberen te repareren. Naast hem,

Suriko was gekleed in een nat leren Hello-Kitty-jack en een roze Hello-Kitty-rugzak. Ze was te bezorgd om haar vader om zelfs maar op te merken dat de artsen lang en slank waren en een blauwe huid en een kaal hoofd hadden, nauwelijks 'menselijk'.

Ze vertelden me dat de kapitein er erg slecht aan toe was en dat ze niet veel meer voor hem konden doen. Wacht alleen tot de med pod zijn werk doet! Ik verzekerde Suriko dat haar vader in orde zou zijn, en dat hij in de allerbeste handen was die er konden zijn.

Toen ze eindelijk genoeg gekalmeerd was, trok ze een nieuwe set schone en droge kleren aan, vreemde, maar het was op dat moment het belangrijkste dat ze warm was. We hebben haar toen iets te eten aangeboden. Ik heb haar rondgeleid en alles was heel natuurlijk voor haar, ze was verbaasd, maar ze nam alles rustiger op, in ieder geval veel meer dan de andere matrozen! Ik denk dat kinderen zo zijn, omdat ze niet zoveel vooropgezette ideeën hebben en ze erg ontvankelijk zijn.

Ik was de enige die Japans sprak, dus het was mijn beurt om bij Suriko te zijn. We gingen de biosfeer Viera

binnen en we liepen langs het meer, tussen de bomen met een mooi krakend geluid toen we op de met droge, met bladeren bedekte grond stapten. Ze was verbaasd zoveel vogels te zien die ze niet kon herkennen. En ze lachte om de pygmeë-eekhoorns die overal rondliepen, nauwelijks bang voor mensen omdat ze zich nooit bedreigd voelen. Ze zag de vissen ons volgen terwijl we langs de rand van het meer liepen, omdat ze altijd verwachten dat je ze een kleine traktatie, wat broodkruimels of wat zaden geeft. Suriko stond versteld van de hele plaats, zelfs de bergen in de verte, bedekt met bomen en talloze zwermen vogels erboven. Toen passeerden twee shuttles boven ons, snel en geruisloos. Suriko zei dat dat de vreemdste vliegtuigen waren die ze zelfs had gezien en ik antwoordde:

Swaruu: -"Dat zijn geen vliegtuigen; het zijn kleine ruimteschepen. Deze hele plaats, bossen, bergen bedekt met oranje, groene en gele bomen, is de ingewanden van een heel groot ruimteschip, het is geen planeet, dit alles in een ruimteschip."

Ze was verbaasd, en ze stond erop om naar buiten te kijken, ze wilde alles weten, alles zien, dus liepen we naar een van de ingangen, door een slecht verlichte gang met een oranje tapijt en witte muren met niets erop, totdat we kwamen naar een lift.

Toen we erin gingen, konden we het binnenste van de biosfeer zien naarmate we meer en meer hoogte namen.

We konden de meren zien, de bergen zover het oog reikte, toen passeerden we de kunstmatige dampwolken en toen konden we eindelijk de honingraatstructuur zien die het hele plafond bedekte dat weer en zonlicht opwekte met speciale lampen en apparatuur.

Boven kwamen we bij een van de bovenste observatiedekken van de Viera. We passeerden naast een Andromedan, het is tenslotte hun schip, hij glimlachte naar Suriko toen ze haar verbazing opmerkte om hem te zien, gekleed in een lang wijnkleurig gewaad met gouden ontwerpen. Hij was twee en een halve meter lang en liep langzaam als een monnik.

In het observatiedek is er als een kleine cafetaria, een lounge. Het is een zeer grote ruimte, zeer uitgebreid met veel vrije ruimte. Het tapijt is donkerrood van kleur met veel houten bies. Er zijn veel banken, stoelen en tafels met mensen van verschillende rassen die rusten, socializen en praten en plezier hebben.

Maar het meest interessante in deze kamer is dat het geen plafond of geen dak heeft, maar alleen een reeks krachtvelden, zoals die in de hangar die ons afschermt van de ruimte.

Suriko kon overal om ons heen zien, alle ontelbare sterren, als lichtgevend zand boven onze hoofden. Zelfs de individuele kleuren van elk van hen waren zichtbaar en een waarneming van grote diepte was ook merkbaar.

We konden veel kleine schepen en shuttles zien, met hun knipperende lichten die rondliepen om hun zaken te doen. En we konden grote schepen zien die ver weg geparkeerd stonden, en de aarde nog verder weg, een prachtige vredige blauw-witte bol die in de ruimte zweefde.

Dit is waar Suriko me al haar verhaal vertelde, dat haar familie uit een klein stadje in Hokkaido kwam genaamd Nemuro, in het noorden, maar dat ze in een andere stad verder naar het zuiden waren gaan wonen; Tagajo Honshu werkte als haar vader als een commerciële visser. Maar toen de tsunami van 11 maart 2011 de Japanse kust trof, vernietigde het haar hele familie omdat ze heel dicht bij de zee woonden en ze niet genoeg tijd hadden om te ontsnappen.

Haar school had een vergadering, het was een vrijdag, dus ze had die dag geen lessen. Ze was met haar vader naar zee gegaan, zoals ze gewoonlijk deed als ze vrij was van school. Dat redde haar leven, maar ze verloor haar broer en zus, (Aki en Isumi) moeder (Hiro Yoshida), tantes en ooms en grootouders. Ze had nog steeds haar andere grootouders in Nemuro, maar ze kon niet met hen opschieten omdat ze ze al jaren niet had gezien. Haar vader was alles wat ze had.

Helaas overleefde haar vader, de kapitein, niet meer dan een paar uur, zelfs niet binnen een... Andromedan medische pod. Zoals ze zeiden, wanneer iemand heeft besloten dat het tijd is om te gaan, is er geen technologie die hen kan stoppen. Hij had enorme schade opgelopen aan zijn longen, vitale organen en aan zijn hersenen. Toen zijn visserstrawler kapseerde, verpletterden zware dingen en dozen hem. Levensondersteunende systemen waren onvoldoende voor dat niveau van schade. Kapitein Naruto Kentarou Takahane was dood.

Suriko was nu alleen.

Terug op het hangardek waren Kapitein Khila, Xeniel en Alaje al bezig met plannen hoe ze de 4 overgebleven Japanse matrozen terug naar huis.

Toen kwam de tijd dat we de kleine Andrea Suriko Takahane moesten vragen of ze terug wilde naar Japan of ervoor koos om hier te blijven en een van ons te worden, en nooit meer terug te keren naar de aarde.

Ze klampte zich gewoon huilend aan me vast, als een kleine koalabeer, en zei keer op keer:

Suriko: –

“しない

が一人いる “で ください 船上に子供が一人いる “ – Watashi o okizari ni shinaide kudasai ...

"Verlaat me niet alsjeblieft."

Die nacht landden twee Taygetaanse jachtschepen op een verlaten strand, net ten zuiden van Watari Honshu

Japan, en 4 vissers raakten er een kwijt. Ze keken achterom en omhoog, om te zien hoe de twee schepen snelheid en hoogte namen, om uiteindelijk in de donkere nacht te verdwijnen. Een heel verhaal zullen ze vertellen!

Wat betreft de kleine Suriko, ze bleef bij ons en werd gewoon weer een verloren-op-zee-statistiek voor de Japanse regering.

Vandaag en 3 jaar later is ze net 16 geworden en sindsdien woont ze aan boord van het vlaggenschip van de Taygetan zware cruiser Toleka. Ze is naar Temmer en naar Erra geweest, maar is maar een paar dagen op bezoek geweest. Het kostte haar bijna 2 jaar om eindelijk haar Hello-Kitty leren jack en roze rugzak te dragen of niet meer te dragen. Ze hield vast aan een herinnering, aan een verleden en aan haar cultuur. Het past niet meer omdat ze nu volwassen is!

Ze spreekt Taygetan en is erg geïnteresseerd in geschiedenis, kunst, sterrenonderzoek en navigatie. Ze is gelukkig, ze is wijs, en ze is nu bij haar geweldige familie.

Swarùu'Papri'Ānanda van Erra
Taygetan Vlaggenschip Toleka

Link voor de video: <https://www.youtube.com/watch?v=E8sRs4NnOLg&t=4s>